
Parancs János

A SZVIDRIGAJLOV-MONOLÓGOKBÓL

Siralmas állapotban

változni és változtatni nem lehet,
ma már nem hiszem el a fogadkozást,
ma már tudom, az átkos körből
nem lehet kitörni csak szerencsével,
száz közül csak kettő-háromnak sikerül,
s valami iszonyatos áron nekik is,
föladva és megtagadva korábbi álmaikat,
valahogy úgy, ahogy Magdolna és Lázár,
feltétel nélkül elfogadva az Úr parancsait

Micsoda szégyen

már csak ennyire futja erőmből,
néhány szóra, szókapcsolatra,
idétlen közhelyre, amiket mindenki ismer,
és röstelkedve félrenéz, ha hallja,
hiszen lehetett volna bárki, aki mondja,
de én mondom ki, így hát szégyenkezhetem,
s amíg el nem felejtik, gyalázhatnak is értük,
jogosan és indokoltan, visszahúzódok hát,
s eltűnök, nyomot se hagyva hátra

Ne álmodozunk

Az sincs, ami van.
Káprázat és képzelgés,
úgy vélem, az egész világ.
Ami kézbe fogható,
az a kezekben semmisül meg,
szétporlik és elenyészik.
Volt, és nincs már,
mint a több ezer éve
eltűnt csillagok teste.
Mintha még volnának,
fényüket ma is látjuk,
pedig már nyomuk sincs.
Vergődésünket közönyös szemmel
valaki rögzíti talán, kedvtelésből.
Ez a legtöbb, amit remélhetünk.